

De omstandigheden waren veranderd, maar het was nog steeds genietbaar. Echter, net als de hele week, wanneer de dingen comfortabel leken, gebeurde er iets onverwachts. Een depressie vanuit het noorden kwam op ons af en het zag er dreigend uit. We hadden deze stormformatie tijdens de beklimming niet zien ontstaan, en nu maakten we ons zorgen over de dreigende onweersbui. De met elektriciteit geladen wolken kwamen steeds dichterbij de top en wachtten om hun woede los te laten.

"Dat ziet er niet goed uit," zei ik tegen Ashkan met bezorgdheid. Hij stelde me gerust dat de storm daar zou blijven hangen.

Vanwege mijn ongemak hield ik de naderende storm in de gaten terwijl ik afdaalde. Terwijl ik de voortgang regelmatig controleerde, besepte ik al snel dat het ons inhaalde. Met een stem die licht trilde van angst zei ik: "Misschien moeten we het tempo opvoeren."

Ashkan keek achterom en verzekerde me dat we het gevaarlijkste deel al voorbij waren en dat we veilig zouden zijn. De donkere wolken boven op de vulkaan waren tot het uiterste geladen, en plotseling, met een onbeschrijflijke kracht, barstten ze los in een spektakel dat zelfs de god van de donder zou toejuichen.

Bliksemschichten sloegen neer rondom de hele berg, en ik wist dat we in groot gevaar verkeerden. Ik keek naar Ashkan en begon meteen sneller de helling af te rennen, maar het was pas toen ook hij ons gevaar erkende dat ik enige opluchting voelde.

"Ren, Ricardo! Ren zo snel als je kunt!" schreeuwde Ashkan, en ik begon te rennen, met de ene voet voor de andere, door de diepe sneeuw. Blikseminslagen raakten het ijs met oorverdovende donderslagen, en ik kon de elektriciteit in de lucht voelen, waardoor mijn haar overeind ging staan.

Ik wist dat we in groot gevaar verkeerden. Uit angst om geraakt te worden door 300 miljoen volt, struikelde ik zo snel mogelijk over de helling, met een rugzak op mijn rug waar een ijsbijl aan vastzat, omhoog wijzend, wat als een geleider kon dienen voor de bliksemflits. Plotseling liet ik de tas vallen en gooide ik hem de berg af, beseffende dat ik van het gevaarlijke voorwerp af moest. Een blikseminslag trof 200 meter voor ons, gevolgd door een enorme donderslag die ervoor zorgde dat we ons zo laag mogelijk op de koude vloer neerlegden, in een poging onszelf zo veilig mogelijk te houden.

Ashkans stem weerklonk in mijn oren toen hij riep: "Blijf laag en beweeg niet!" Ik volgde zijn bevel op, mijn lichaam trillend van angst. Na dertig seconden gespannen afwachten, begonnen we langzaam weer in beweging te komen, eerst kruipend, daarna steeds sneller.

Ik pakte de weggegooide tas en smet hem nog een paar meter de berg af. Terwijl we naar de schuilhut renden, racete mijn hart, verwijdde mijn pupillen en gutste het zweet van mijn lichaam door de adrenalinekick. Mijn zintuigen verscherpten terwijl mijn lichaam in de overlevingsmodus ging. Plotseling bleef mijn stijgijzer haken achter mijn gamaschen, en ik viel voorover, tuimelend enkele keren voordat ik op mijn buik tot stilstand kwam. Tegelijkertijd sloeg er opnieuw een blikseminslag in op de gletsjer, waardoor ik versteend bleef liggen.

Ik begroef mijn gezicht in de sneeuw, hopend dat het voorbij zou gaan. Na twee minuten stil te hebben gelegen, bereikte een vaag geluid mijn oren. Te midden van het krakende onweer en de huilende wind herkende ik de stem van Ashkan, die me

aanspoorde om daar weg te gaan. Ik krabbelde snel overeind, mezelf omhoogduwend met mijn armen. De urgentie in de stem van Ashkan was duidelijk, en ik wist dat ik snel moest handelen om aan het gevaar te ontsnappen. Ik herinnerde mezelf eraan om zo snel mogelijk te rennen, zonder om te kijken.

Ik maakte een snel sprongetje en sprintte richting Bargah Sevom. De wolk vol met elektrisch geladen deeltjes kwam nu veel sneller de helling af dan verwacht. Het hield de vulkaan in een hevige greep, terwijl perfecte omstandigheden voor de storm ontstonden. In de verte kon ik Ashkan zien, die mijn tas had opgepakt en naar de schuilplaats rende. Dit gaf me extra kracht, want ik hoefde me geen zorgen meer te maken over mijn uitrusting. Mijn enige focus was om de controlepost te bereiken.

Tijdens het rennen sloeg de angst toe toen een volgende blikseminslag op één kilometer afstand van me insloeg. Ondanks de brandende sensatie in mijn benen en de moeite om op deze hoogte te ademen, bleef ik mezelf vooruitduwen. Hoewel ik geacclimatiseerd was aan deze hoogte, was deze vorm van inspanning niet gemakkelijk. Maar de schuilplaats was nu maar een korte afstand verwijderd, en ik begon me meer op mijn gemak te voelen, wetende dat het was uitgerust met een bliksemafleider.

De wind stuwde de sneeuw tegen de muren van de schuilplaats, waardoor het zich ophoopte voor de deur. Ashkan en ik werkten samen om de ingang vrij te maken en uiteindelijk naar binnen te gaan. Als we de schuilplaats binnenstapten, vergrendelden zes paar ogen zich op ons. Ik voelde hun stille vraag: wat deden deze mannen buiten in dit weer? De meeste aanwezigen waren binnengebleven vanwege het weer. We stelden hen gerust dat het goed met ons ging, slechts een beetje geschrokken en vol adrenaline.

Terwijl we ontspanden bij het vuur, vervaagde de opwindings en nam uitputting het over. We waren zeven uur lang onafgebroken buiten geweest, zonder pauzes. Onze lichamen snakten naar rust en herstel na de fysieke inspanning. Ondanks dat me thee en een stoel werden aangeboden, had ik geen honger en kroop ik liever in mijn slaapzak.

De storm raasde nog steeds buiten, met bliksem en donder die de nacht verlichtten. De adrenalinekick had me wakker gehouden tot ik eindelijk in slaap sukkelde. Het geluid van de donder vervaagde geleidelijk, en ik realiseerde me dat de storm voorbij was. Terwijl ik in de pikdonkere leefruimte lag, kon ik het ongemakkelijke gevoel niet van me afschudden dat er iets mis was. Normaal gesproken zag ik zwak licht dat van onder de deur naar binnen sijpelde, maar nu was er niets.

Ik vroeg me af of de schuilplaats bedekt was met sneeuw, of dat ik een vreemd schemerlicht ervoer. Het was pas als ik mijn ogen probeerde te openen dat ik besepte wat het probleem was: het lukte niet. Hoe hard ik ook mijn best deed, mijn oogleden bewogen niet en tranen begonnen over mijn wangen te stromen. Paniek sloeg toe terwijl ik wanhopig probeerde contact te maken met mijn teamleden, maar ik was alleen op een ander niveau van de schuilplaats. Mijn roepen bleef onbeantwoord en er was geen manier voor mij om de verhoogde trap af te dalen.

Bijna een uur lang worstelde ik, totdat het me eindelijk lukte om mijn linkeroog een klein beetje open te wrikken. Terwijl ik naar het raam strompelde en door de kier naar de maan tuurde, schoot er een brandende pijn door mijn oog als een mes, gevolgd door een intense hoofdpijn. Ik wist meteen wat er was gebeurd: ik had sneeuwblindheid opgelopen, een pijnlijke aandoening veroorzaakt door langdurige blootstelling van het

HOOFDSTUK VIII

DE INTERCONTINENTALE ACHTBAAN

"Is het mogelijk dat er geen toeval bestaat?"

-M. Night Shyamalan (2002) -

8 april 2022,

"Wilt u dat ik een helikopter oproep?", vroeg ik aan de verontruste persoon, die alleen een vermoeid knikje kon maken. Ik overhandigde hem een fles water en keek toe hoe hij grote slokken nam, wanhopig op zoek naar vocht na volledig uitgedroogd te zijn geweest. "Blijf zitten en haal adem, ik ga bellen," stelde ik hem gerust. Terwijl mijn vingers het scherm aanraakten, draaide ik het opgegeven telefoonnummer voor de medische leiding.

"Hij heeft een helikopter nodig, omdat hij niet meer kan lopen. Hoe lang gaat dat duren?" vroeg ik.

De arts aan de andere kant van de lijn vroeg: "Weet u hoe u de helikopter moet instrueren en wat u moet doen?"

Ik had ervaring met helikopterbenaderingen vanuit mijn tijd op marineschepen, waar ik landings- en opstijgprocedures afhandelde. Dus verzekerde ik hem dat ik wist wat ik moest doen.

Toen ik snel de omgeving bekeek, zag ik lege flessen, snoeppapiertjes en rondslingerende kleding. Ik ruimde ze op, omdat ik wist dat losse voorwerpen opgetild konden worden en de rotors van de helikopter konden raken. Ik verwijderde ook de petten van het slachtoffer en van mezelf, zodat ze geen gevaarlijke projectielen zouden worden. Bovendien zorgde ik ervoor dat de persoon in nood een zonnebril ophad om hem te beschermen tegen de rotatiesnelheid van de helikopterbladen, die stofdeeltjes en kleine steentjes konden doen opwaaien.

Onder mij zag ik dat het medische team nog ongeveer een half uur onderweg zou zijn en ik kon het duidelijke hakkende geluid van het naderende vliegtuig horen terwijl het over de wolkenkrabbers vloog. Tijdens mijn werk in dit land had ik deze berg meerdere keren per week bezocht en zo kwam ik in deze situatie terecht.

Tijdens mijn middagwandeling na het werk was ik begonnen met het inhalen van mensen die delen van een brancard droegen. Uiteindelijk kwam ik een groep mensen tegen, waarvan er één een walkietalkie had en de leider leek te zijn. Ik groette hen en ze merkten meteen mijn snelle klim op.

"Bent u een regelmatige wandelaar? Kent u de route?" vroeg de leider van het medische team.

Ik legde uit dat ik dit pad elke vier dagen bewandelde tijdens mijn maandenlange verblijf in het land, waarbij ik het bergachtige terrein gebruikte als oefenterrein voor een komende expeditie.

De medische chef vroeg toen: "Kunt u alstublieft doorgaan en de persoon in nood lokaliseren?"

Hiermee veranderde mijn ontspannen wandeling in een zoek- en reddingsmissie,